

Draag mij als een zegel op je hart,
als een zegel op je arm.
Sterk als de dood is de liefde,
beklemmend als het dodenrijk de hartstocht.
De liefde is een vlammend vuur,
een laaiende vlam.
Zeeën kunnen haar niet doven,
rivieren spoelen haar niet weg.

Hooglied 8, 6-7

Hij hield hun een andere gelijkenis voor:
'Het koninkrijk van de hemel
lijkt op een zaadje van de mosterdplant
dat iemand meenam en in zijn akker zaaide.
Het is weliswaar het kleinste van alle zaden,
maar het groeit uit
tot de grootste onder de planten.
Het wordt een struik,
en de vogels van de hemel
komen nestelen in de takken.'

Matteüs 13, 31-32

De liefde en de dood.
Twee sterke krachten in een mensenleven.
Af en toe komen ze met elkaar in
confrontatie. En dan kan het er heftig aan
toe gaan.

De dood is onverbiddelijk. Het lijkt dan dat
de liefde verliest. En hoe groter de liefde,
des te heviger de pijn en het verdriet als je
iemand moet loslaten. *Maar sterk als de
dood is de liefde.* Daar mogen we in
geloven.

Dat geloven komt niet zo maar vanzelf.
Die liefde, die sterk is als de dood, lijkt
nietig als een mosterdzaadje. Ze lijkt niets
in vergelijking met het geweld van de
dood. Maar als de eerste pijn wat luwt,
blijkt hoe sterk de kracht van de liefde kan
zijn. *Het kleinste van alle zaden groeit uit
tot de grootste onder de planten.* De
liefde wint terug aan kracht. Eerst worden
de mooie herinneringen aan vroeger wat
minder pijnlijk. Dan laat zich stilaan een
verbondenheid voelen over de pijn van
de dood heen. Wat eens zo mooi was en
door de dood vernietigd leek, komt terug,
eerst naast de pijn van de dood, later als
een nieuwe ervaring van verbondenheid,
ondanks de dood.

*Die liefde wordt een struik, en de vogels
van de hemel komen nestelen in de
takken.* Dat is een mooi beeld. De vele
deugddoende herinneringen uit het
verleden en schuchtere, maar
hartverwarmende ervaringen van
nabijheid, nu, vandaag, ondanks de
dood, nestelen zich in die boom van
liefde. Stilaan kan men een overleden
geliefde medemens nabij voelen, heel
anders dan vroeger, maar even warm en
reëel.

Die liefde is als een vuur, soms een
laaiende vlam, soms een bescheiden
smeulend pitje. *Maar zeeën kunnen haar
niet doven, rivieren spoelen haar niet weg.*

Sterk als de dood is de liefde.

Ze is als een brug over het troebel water
van dood en pijn, een brug naar leven dat
nooit voorbijgaat.

God,
Gij hebt de liefde gelegd
in ieder van ons
als een sterke levenskracht,
die kan optornen tegen de dood.

Hoe hard de pijn en het verdriet
ook kunnen zijn
wanneer iemand sterft
die ons dierbaar is,
wij mogen geloven
dat onze liefde
sterker is dan de dood.

Help ons
om aan te voelen
hoe mensen ons nabij blijven
over de dood heen.
Laat die verbondenheid
ons tot troost
en zelfs tot vreugde zijn.

Amen.

*In het Licht
van Gods Woord*

*Sterk als de dood
is de liefde*